

ממשיכים להגיע לבית הספר כל יום עם ברק בעיניים

אנשי חינוך מקרב חברי "צוות" שהוסמכו להוראה במסגרת תוכנית "צוות - הטובים בחינוך" מספרים על שנותיהם במערכת, על העשייה החינוכית המשמעותית ועל ההתלהבות ממפגש עם התלמידים שאינה חולפת גם לאורך זמן ■ שחיקה מקצועית? לא אצלם

ותואר שני בממשל ומדיניות ציבורית. בהשכלה הזו נמצאים השורשים של מה שאני מלמדת - אך לא רק. שני המקצועות מאפשרים לי לעסוק בתכנים רלוונטיים, מצד אחד מפגש עם הנפש והרוח והגורמים במניעים אותנו קדימה בחיים, ומצד שני הערכים והשייכות לדבר גדול יותר מאיתנו - למדינה, לאומה. במהלך השנים ניבשתי דרכי לימוד שעושות שימוש בתכנים מעולמם של הצעירים, למשל, בפסיכולוגיה אני מלמדת את נושא המוטיבציה דרך צפייה בנאומים של סטיב ג'ובס, מייסד אפל. את המבחנים אני ממירה פעמים רבות בעבודות חווייתיות המתבססות, למשל, על צפייה וניתוח סרטים שהתלמידים בוחרים בעצמם. החוויה היא אדירה - עבורם ועבורי."

אילנה מספרת כי גם את שנת הקורונה הצליחה לעבור בעשייה משמעותית. "אני מניחה שמה שעזר לכך זו העובדה שאני חובבת טכנולוגיה, ומהר מאוד השתלסתי על אתגר הלמידה מרחוק ואף נהניתי ממנו, ולכן יש להוסיף את ההיערכות הבית ספרית שהייתה מהירה ומצוינת. זו הייתה שנה שבה לצד הלימודים, היינו צריכים לראות ובעצם להרגיש את התלמידים מרחוק, להגיע אליהם גם כשהם מרוחקים ולעיתים מנותקים מהמתרחש. עברנו את התקופה הזו בשלום וחזרנו בשמחה רבה לכיתות - גם המורים וגם התלמידים."

עצת הזהב: "לנו כפורשי צה"ל יש הרבה יותר מה להציע לתלמידים מכלל אדם אחר. ניסיון החיים במערכת הצבאית, החוויה כמפקדים, הערכים - כל אלה הופכים אותנו למחנכים באופן טבעי. עצתי לכל מי שמתלבט - לך על זה! זה מסלול מלא משמעות במיוחד עבורנו, והתמורה אינה נמדדת בכסף, כי לסיפוק אין מחיר."

אילנה יפרח, 11 שנים בהוראה: "גם בעת מחלה קשה המשכתי להגיע לבית הספר"

במשך שלוש שנים התמודדה אילנה יפרח עם מחלת הסרטן. היא עברה טיפולים קשים לאורך כל המסע בדרך להבראה השתדלה שלא להחמיץ ימי לימודים בבית הספר בו היא מלמדת. "התעקשתי, הרגשתי שזה מה שיתן לי כוחות. הגעתי לכיתה במצבים קשים, אבל אני מאמינה בכל לבי שהיעוד והמשמעות הם אלה שריפאו אותי. דבקתי בשגרה שאני כל כך אוהבת,

ואמרת לכל מי שפגשתי: יש לי עוד המון מה לתת, אני לא יכולה ללכת עכשיו...". אילנה יפרח, 56, רס"ן, השתחררה מצה"ל בשנת 2010. בתפקידה האחרון הייתה מפקדת מנמת בטחון מידע בבה"ד 15 (חיל המודיעין). "כשהשתחררתי עברתי מבית ספר לבית ספר" היא אומרת בחיוך, "אפשר בהחלט לומר כי התפקיד האחרון שלי בצבא, הכין אותי מצוין לכניסה לעולם החינוך וההוראה. בעצם, כל מהלך השירות הארוך שלי, היה משולב בתכנים של חינוך והובלה של חיילים צעירים - ואם בצבא פגשתי בהם בגיל 18, בבית הספר אני פוגשת אותם שנה או שנתיים מוקדם יותר... גם התפקיד הראשון שלי בצה"ל היה בעל אופי הדרכתי מובהק וחיבור לצעירים - מדריכת גנד"ע, כך שהבחירה בעצם כבר נעשתה באופן טבעי."

אבל דבר, לדבריה, לא הכין אותה להתלהבות, למשמעות ולכוחות העצומים שתמצא בבית הספר. "אני מורה כבר 11 שנים בבית הספר בו למדתי כנערה. אני מלמדת במקום בו אני גרה ובו אני מנדלת את ילדיי. מדברים על שחיקה במערכת, מדברים על הקושי במקצוע, מדברים על שנת קורונה ששברה רבים, ואני יכולה לומר רק דבר אחד: מדי בוקר אני קמה עם ניצוץ בעיניים, עם חיוך בלב. התפקיד הזה ממלא אותי אושר, שמחה, משמעות. העשייה רק מטעינה אותי ברצון לתת עוד יותר מעצמי. ומעל לכל - הסיפוק. לראות תלמיד שהתקשה בתחילת הדרך, עושה חיל בי"ב, מתגייס לצה"ל בראש מורם - אי אפשר לתאר את התחושה הזו. את זה רואים ומרגישים רק במערכת החינוך. בשנים הראשונות לעבודתי חינוכית כיתות מב"ר-אתגר, זו הייתה ההזדמנות שלי לתת מעצמי ולראות את התוצאה של המאמץ."

אילנה, תושבת הרצליה, פנתה למסלול "צוות הטובים בחינוך" ולמדה במכללת בית ברל. את הכשרתה סיימה בשנת 2011. "לכל אורך הדרך זכיתי לליווי נאמן של יחידת התעסוקה של 'צוות' ובראשה אילנה שורר. זו הייתה תחושה אחרת לגמרי להיות סטודנטית ששייכת לארגון גדול ותומך. לא הייתי לבד לרגע. נהניתי מאוד מהלימודים וקיבלתי הרבה חיזוק על בחירתי בדרך החינוך". אילנה מלמדת שני מקצועות קרובים ללבה, הגם שמייצגים שני עולמות שונים: אזרחות ופסיכולוגיה. "אני בעלת תואר ראשון בקרימינולוגיה ויעוץ חינוכי

יואל מלכא, תשע שנים בהוראה: "אני עובד בשני התחביבים שלי - תיירות והיסטוריה"

יואל מלכא, סא"ל, השתחרר מצה"ל בשנת 2012 מתפקיד קצין קשר זרוע היבשה. הוא בעל תואר ראשון בהיסטוריה ותואר שני בצבא ובטחון, מדרוך טיולים בארץ ובח"ל בהכשרתו, ובבית הספר מקיף ה' דרכא אשקלון - הוא מלמד היסטוריה ומרכז את מנמת התיירות שאותה גם הקים.

חידק החינוך, לדבריו, קינן בו מזה שנים ארוכות, אבל רק לאחר השחרור בא לידי ביטוי מוחשי. הוא בחר באופן טבעי בהסבה להוראה במסגרת "צוות הטובים בחינוך" ולמד במכללת קיי בבאר שבע. "לבחירה הזו היו שותפים ארגון משה וצוות התעסוקה במחוז יהודה, ועבורי זה באמת היה המסלול המתאים ביותר. מה עוד שאני מצליח לשלב בהוראה גם את האהבה השנייה שלי לטיולים בארץ ובח"ל."

במנוח לבני חשיבות החינוך. כולם יודעים שכדי להשתלב במרקם החברה הישראלית ולהצליח בחיים - חייבים ללמוד. זה המנוף של כל הצעירים, בכל מקום ומכל עדה."

סלמן נזכר במסלול ההכשרה שלו במכללת אורנים, והוא מלא הערכה לאנשי החינוך שפנשו, לעמיתים שהכיר ולתכנים שספג. "קיבלנו הכוונה מצוינת והדרכה מעמיקה ובתום הלימודים מצאתי תעסוקה מהר מאוד, ביישוב שלי. התחלתי כמורה בבית הספר, עשיתי זאת במשך שבע שנים ולפני כשנה וחצי קיבלתי את הניהול. אני עדיין מלמד אזרחות והיסטוריה, ומשמש כמתנך כיתה. זה משאיר אותי מחובר לתלמידים - וזה צד של המקצוע שאני מאוד אוהב.

במקצועות שאני מלמד, יש ממד אקטואלי. אני יכול לפתח את השיח, להציג נקודות ראות שונות ולעזור לצעירים שלנו למצוא את מקומם האמיתי הן כדרוזים והן כישאליים."

היום מתגאה סלמן בהישגי תלמידיו ש-87% מהם זכאים לתעודת בגרות. "אנחנו כל הזמן שואפים להעלות את הרמה ולעודד את התלמידים למצוינות". כאיש צבא, סלמן משקיע רבות בעידוד הצעירים לשירות משמעותי בצה"ל. לצד זאת, כבן העדה הדרוזית, הוא דואג לשימור ייחודה וצביונה של העדה כחלק מהפסיפס המתקיים בחברה הישראלית. "אני לא מתעלם מהשינוי המורכב שלנו. אנו מתמודדים עם שאלות של זהות בקרב הצעירים, וזה המקום שלנו לתת תשובות, לפתח נאמנות ושייכות ולהמחיש שאפשר להיות גם דרוזי נאה וגם ישראלי נאה."

עצת הוהב: "בין לעסוק במקצוע שהוא למטרות רווח לבין לעסוק במקצוע שהוא למטרות נתינה, הרווח שלך יהיה גדול יותר אם תבחר בנתינה."

אלכס רוזנצוויג, חמש שנים בהוראה: "תפקיד המורה הפך מדמות מלמדת - למנטור אישי"

לאל"ם אלכס רוזנצוויג היו ודאי אפשרויות תעסוקה נוספות שחיכו לו לאחר השחרור מהשירות הצבאי. בתפקידו האחרון היה רמ"ח אנ"מ בתיאום פעולות הממשלה בשטחים. לדבריו, עבר את ההכשרה במכללת קיי, במסגרת "צוות הטובים בחינוך" כהעשרה שהוצעה לו לקראת השחרור. "דניס אוחנה, מנהלת תעסוקה דרום הציעה לי את התוכנית וליוותה אותי

לאורכה. לא היה לי ברור עד כמה אעסוק בכך בפועל, אולם, הלימודים, תרמו לי הרבה ברמה האישית וכנראה שגם סחפו אותי לתוך התחום...".

וכך, במקביל ללימודים, קיבל אלכס את הצעת העבודה הראשונה שלו בבית הספר, בעזרת שמעון מלכה, מנהל מחוז תעסוקה ירושלים. בדרך זו, לכל אורך הלימודים, ההכשרה המעשית שלו הייתה עם הכיתות שלימד. מאז, קיבל על עצמו עוד ועוד תפקידים בחטיבת הביניים אורט דקל וילנאי במעלה אדומים - כיום הוא מורה להיסטוריה, אזרחות ותרבות ישראל, ורכז שכבה ח' ומתנך כיתת מצוינות. בין השאר גם ריכז במשך כמה שנים את תחום הביטחון והבטיחות ואת הלמידה-קל. פרויקט של תמיכה וליווי בלמידה מעבר לשעות הרגילות.

"בכיתת המצוינות קיבלתי משהו ברמת רעיון - והפכנו אותו למסלול לימוד מעניין ומאתגר. היה לי חשוב להטמיע את נושא המנהיגות לצד המצוינות, כי לדעתי אלה שני צדדים של אותו המטבע."

שנת הקורונה סיפקה, לדבריו, הזדמנות למורים "להמציא את עצמם מחדש". "זה היה הזמן להפגין יצירתיות. למשל, בחג חנוכה ערכנו כנס שכבתי בזום בנושא גבורה והפצת אור. אירחנו תורם ונתרם כליה ויצרנו חיבור לערכי החג בפורים יזמנו הענקת משלוחי מנות בפורים לקשישים בעיר. כדי לשמור

כך, למשל, מתחילת הדרך ריכזתי את נושא יציאת משלחות התלמידים מבית הספר לפולין, במסגרת לימוד נושא השואה. התחומים התחברו גם כאשר מנהלת בית הספר הציעה לי לפתוח מנמת תיירות כי היא ידעה שאני גם מנחה טיולים. היום זו מנחה פופולרית בקרב התלמידים, ואנחנו מנישים תלמידים לבגרות בתיירות ובניהול מלונאי בהיקף של 8 יחידות לימוד."

יאל שהתחיל את תפקידו בבית הספר כממלא מקום, הפך בתוך מספר חודשים למתנך, בהמשך מונה גם ליו"ר ועד המורים וכיום הוא מהווה דמות חינוכית בבית הספר ובעיר, אשקלון. "כשנים שאני מורה נורו רקמות נראד על העיר, והתפרץ נגיף הקורונה כחלק מההתמודדות עם קשיים אלה עברתי בין בתי התלמידים וחילקתי להם חוברות עבודה לבגרות. גם היום, אחרי שכולנו למדנו לעשות הסל בזום חשוב בעיני המנע האנושי, המשדר לתלמידים אכפתיות ומסירות הנמצאות בבסיס כל עשייה.

עבורי זה משמעותי מאוד להיות מורה ומתנך בעיר בה נולדתי, להשפיע על הדור הצעיר, ובהרבה מקרים לעזור ולסייע. אני רואה קשר ישיר בין רוח השירות הצבאי לבין זו שצרכה להיות במערכת החינוך. אני עוסק באותם ערכים ומתנהג באותו אופן."

כדי להמחיש את העשייה החברתית הערכית, מספר יאל על ערכת קלפים שיצר תחת הכותרת "הנגי", המשלבת ערכים של "אני-עצמי", יחד עם המוכנות של התלמיד לקבל את המוסכמות החברתיות במדינת ישראל ולתרום לקהילה ולמדינה. הערכה מיועדת לתלמידים מגיל בני מצוה, מלווה את קבלת תעודת הזהות, היציאה למסע לפולין ואפילו הניוס לצה"ל ובבסיסה תכנים חברתיים. "כל נער צריך ללמוד להיות חלק מהחברה, לתרום מעצמו, לעשות את המיטב עבור עצמו ועבור הזולת. ערכת הקלפים מאפשרת לחוות את הדברים בדרך יצירתית."

יאל מספר על יוזמה הגהונה בבית הספר: שיעור "בוקר טוב". "מתנך הכיתה פוגש את התלמידים שלו משעה שמונה עד שמונה ורבע. את הזמן הזה אפשר לנצל לכל דבר - מטרוספלוור ועד מכבי תל אביב. זו ההזדמנות שלי לראות את התלמידים, להקשיב להם וגם להעביר להם את המסר שהם לא לבד ואני פה בשבילם."

יאל, תשע שנים במערכת, אינו מרגיש שחוק, אולי ההיפך הוא הנכון. הוא מלא יוזמות ורעיונות ומרגיש בר מזל לעסוק בתכנים שהוא כל כך אוהב. אני מאוד מחובר להוראה, לכיתה, ולכן גם לא מחפש משרות ניהול במערכת. אני רואה חשיבות בעבודת החינוך ולצד זה נהנה - יש לי חופש גדול שלא היה לי מאז שהייתי בן 18."

עצת הוהב: "מי שחושב לבוא להוראה הייתי אומר לו: לך עם הערכים שלך ועם האהבות שלך. מקצוע ההוראה נותן לנו אפשרות לתת לדברים האלה ביטוי. כשאנחנו עושים משהו אוהב - זה מיד ניכר."

סלמן מולא, תשע שנים במערכת: "כמנהל ביה"ס ביישוב דרוזי, אני זוכה להשפיע על עתיד העדה"

בשנת 2012 פרש סלמן מולא, סא"ל, קצין אספקה באוגדת מילואים פילון 366 מהשירות הצבאי. "למען האמת, חשבתי ללכת לעולם העסקים", הוא אומר בחיוך, אבל דליה סלוצקי מנהלת תעסוקה צפון, הציעה לי את התוכנית של "צוות" להסבה לחינוך ואמרה שלדעתה זה מאוד יתאים לי. כנראה שהיא ראתה משהו שאני עוד לא ידעתי...".

במרחק 9 שנים, כשהוא יושב בביסא מנהל בית הספר התיכון המקיף אחוזה ביישובו ירכא, סלמן שמח שהקשיב לה. "זה מסלול שמאפשר לי להיות חלק מהעתיד של העדה הדרוזית", הוא אומר. "כיום קיימת הבנה מעמיקה

על הקשר עם התלמידים ערכנו חידונים והפעלות יומיומיות בזום, ומיד כשהתאפשר הבאנו את התלמידים לבית הספר, בקפסולות, וערכנו משחקים חברתיים, טורנירים ספורטיביים ועוד.

אפשרנו לתלמידים להכין עבודת חקר רב-תחומית אודות מניפות. הם חקרו בקבוצות מניפה היסטורית, השוו אותה לקורונה מבחינת אופן התמודדות בני האדם עמה, השתקפותה בתקשורת באמנות ובחברה, ואף ניתחו מניפה בתקופת המקרא, על פי המקורות. עבודת החקר הבין תחומית לא רק הוסיפה ידע, אלא אף אפשרה לתלמידים שלא הכירו קודם לכן להתחבר אלה עם אלה. אני מאמין, שבקורונה למדנו "להפוך לימון ללימונדה". תפקיד המורה השתנה והוא הפך למנטור, מנחה, ומעורב בחיי התלמיד ולעיתים קרובות גם משפחה. זה היה חיוני בעת של ניתוק ובידוד מהסביבה ומהקהילה. במערכת השעות שלנו שובצו מפגשי מחנך דו יומיים, ומדיניות בית הספר בעת הקורונה אפשרה לנו ליחד זמן ומשאבים לקשר אישי עם התלמיד.

אלכס מעיד כי היכולות המהירות הצבאי סייעו לו להשתלב במערכת החינוך. "מדובר בעיקר ביכולות תקשורתיות, כמו גם היכולת לנלות נמישות ויצירתיות - ובעיקר הניסיון בהגעת אנשים ורתימתם למשימה מתוך דגמא אישית. אלה כישורים שמאפשרים לפרש צה"ל להשתלב היטב בתחום ההוראה והופכים אותו לנכס".

עצת הזהב: "העצה שלי היא פשוטה: לקפוץ למים! אם אתה מאמין בחינוך, זה מסלול שיכול להביא אותך למיצוי הפוטנציאל שלך. התחום אולי לא המתגמל ביותר מבחינה חומרית, אבל אם אתה רוצה להמשיך במעשה של שליחות ולהשפיע על צעירים ועל החברה העתידית זה המקום בשבילך. תחום זה טומן בחובו הפתעות לטובה: יש במערכת אנשים טובים, מנהלים מוכשרים ובתי ספר שרק מחכים לאנשים כמוך".

אילן אביטל, שבע שנים בהוראה: "הגעתי לחינוך מאהבת האדם"

בחודש ינואר 2014 השתחרר אילן אביטל, רנ"ג, מהשירות הצבאי. תפקידו האחרון היה סבקר רפואה בפיקוד דרום. שנתיים הארוכות בחיל הרפואה היו יכולות בנקל לספק לו כריסים כניסה לתעסוקה אזרחית בתחום, או כמו שהוא סוגח זאת: "ברור שיכולתי לפרוש ולקבל בלי בעיה ניהול של מרפאה נדולה או יחידה אחרת בתחום הרפואה - אבל

רציתי מאוד לעשות הסבה לתחום החינוך. העשייה הזו קסמה לי זמן רב ורק חיכיתי להזדמנות לממש אותה בעצמי ולהשתלב במערכת החינוך.

הבנתי שמה שאני אוהב באמת - זה אנשים. גם בשירות הצבאי נהניתי מאוד מהקשר עם החיילים ומהיכולת לעזור להם. בעיני ההשפעה החשובה ביותר שלנו כמבוגרים, מעבר למשפחה, מתרחשת במערכת החינוך.

אילן הצטרף לתוכנית "צוות - הטובים בחינוך" במכללת קיי וזכה לדבריו בחוויה יוצאת דופן של לימוד והעשרה אישית ומקצועית, לצד ליווי מסור מ"צוות", ובמיוחד ממנהלת התעסוקה דניס אוחנה. בספטמבר 2014 השתלב כמורה ומחנך בתיכון מקיף ו' בעירו באר שבע ובהמשך עבר לתיכון מבואות הנגב, שם סיים זה לא מכבר את שנת הלימודים כמורה לתנ"ך וכמחנך תלמידי כיתה י"ב. "סיום שנה שכזו הוא מרגש במיוחד. ניצבו בפנינו אתגרים עצומים ולשמחתי עמדנו בהם. כמורה לתנ"ך, ליסודי תלמידי י"א שנישאו לבגרות, ולעשות זאת בזום זה היה ממש לא פשוט. מה שהחזיק אותנו, את כולנו, היה הקשר האישי. אני מאוד קשור לתלמידים, ואת הקרבה הזו ניסיתי לשמור גם בזמן הריחוק החברתי.

מעבר לזום, ברגע שניתן היה לעשות זאת, עברתי בין בתי התלמידים, במיוחד אלה שקצת ניתקו קשר בזמן הקורונה, שוחחתי איתם, נתתי להם את התחושה שהם לא לבד ואני איתם בכל משימה".

אילן מעיד כי גם בחלוף שנים במערכת הוא אינו חש שחיקה כלל. "אני חושב שזה קשור לעובדה שבאתי מבחירה אישית כדי לממש את הרצון שלי להשפיע. אני לא רואה בכך פרנסה וכל ההתייחסות שלי למקום העבודה וליום העבודה היא כאל שליחות".

עצת הזהב: "אני מציע לכל מי ששוקל להצטרף לעשייה החינוכית לחשוב היטב בינו לבינו עד כמה הוא אוהב אדם. עד כמה הדבר חשוב עבורו. אם אוהב אדם אתה - מקומך בחינוך".

המשך מעמוד 9

חזי לוי: הזכות לממש מעורבות ביטחונית, קריירה רפואית ותפיסת עולם חברתית

לוי שילב בין תפיסות עולמו בתחום הרפואה ובתחום הביטחון, והוביל מהלך רחב היקף לחידוש תשתיות ומיגון בית החולים. "במסגרת זו", הוא מספר, "הוקמו חדר מיון, מחלקת דימות, מתחם בית חולים שלם תת-קרקעי בן 300 מיטות ערוך ומוכן לחרום בקומה מיטת שתיים, וכן מחלקת טיפול נמרץ וחדרי ניתוח מסוגנים - הנחשבים היום למתקדמים מסוגם בעולם.

ההחלטה על הרחבת בי"ח ברזילי התקבלה בממשלה בסוף שנות ה-90 ועל הפיכתו למוגן ב-2007. החלטות אלה היו מוצדקות מאין כמותן. לאנשי הדרום מניע טיפול רפואי כמו בכל מקום אחר בארץ. לכן, מעבר לפרויקט מיגון בית החולים, התפקיד הנוסף שנטלתי על עצמי היה העלאת רמת הרפואה בו".

גם היום מדבר לוי על בית החולים ברזילי בעיניים בורקות. "בתפקיד הזה אפשר להצמיח את בית החולים - החשוב במיוחד בעת חרום - לנבחים שאיש לא חלם עליהם. עברנו רק מחצית הדרך ובעוד שבועיים אשוב לשם ואמשיך בעשייה. אני חוזר לאשקלון ולצוות הנהדר שם מלא כוחות, עם רצון עז לממש את יכולתי, את ניסיוני ואת אהבת האדם שבי - לטובת תושבי האזור כולו".

- נראה שהיה לך עוד הרבה מה לעשות במשרד הבריאות...

"כן, יש עוד הרבה מה לעשות, ואין כמו מחליפי, נחמן אש, שמוכן למשימה. אני מעריך את יכולותיו, אני אוהב אותו באופן אישי ועברנו כברת דרך ארוכה ביחד. אעמוד לרשותו בכל עת.

ובאשר אליי, אני מבין לחלוטין כי תפקיד מנכ"ל המשרד הוא משרת אמון, וכשהגיע השר החדש נטחתי לדעת שברצונו למנות מנכ"ל חדש והתפטרתי. יש משימות רבות למלא, שאינן רק בתחום הקורונה.

ולשאלתך - אם הייתי מתבקש להישאר, כנראה הייתי עושה זאת על מנת להמשיך במשימה, ועדיין, אני עוזב בתחושת סיפוק וגאווה. הייתה לי זכות להנהיג צוות נהדר ומסור בעת משבר חמור מאין כמוהו, שנדרש לעשות כל כך הרבה, בזמן כל כך מועט ובמשאבים מוגבלים.

אני מאמין שאף אחד לא יכול להצליח בתפקיד בכיר לבד. אמרתי זאת והבעתי את תודתי בסבב פרידה שערכתי במשרד. חזרתי על אותם דברים שאמרתי לחברי בבית החולים ברזילי, כשקיבלתי פרס מפעל חיים על העשייה בבית החולים: הכבוד, ההוקרה, ההערכה שייכים לכולכם".

- ומה אחרי שתגשום את הנכדו?

"אני חוזר לאשקלון, לחבריי בהנהלה ובצוות בית החולים ברזילי, כדי להמשיך בדיוק מהמקום בו הפסקנו. מגני בבית החולים עשה עבודה נהדרת בתקופה שעברתי, ואני חוזר בשמחה להמשיך את העשייה".